приближаващите, следвана от всичките си люде, пресече няколко пътеки, за да пресрещне по-скоро пристигащите. Кръстоносците завиха по каменистия, стръмен път, който обикаляше в змиевидни кръгове около замъка. Изчезнаха, пак се появиха. Пак изчезнаха. Още малко и ще стигнат пред главната порта.

София яздеше смутена и засрамена накрая на бързащите посрещачи. Ако наистина Лудваги се връщаше, как щеше тя да погледне сина си в очите след това, което бе сторила днес?

Чу се звъна на веригите на подвижния мост, тропота на конете по дъбовите греди. Екна призив от двадесет тръби, които поздравиха гостите. Връз стъпалата на входа на палата застана високата снага на граф Хайнрих, който слизаше да посрещне новодошлите. Един храст закри замъка, после пред очите на препускащата Елизавета се появи дворчето на палата. Кръстоносците бяха слезли от конете си. Двама-трима от тях, вероятно най-знатните, бяха обградили Хайнрих, който четеше някакво писмо. Елисавета скочи на земята, спусна се с премълняло сърце към вестоносците. Не, Лудвиг не беше между тях, ала те носеха новини от него. Тя спря на наколко крачки задъхана от новодошлите.

Хайнрих извърна лице. В очите му имаше нещо необикновено. Сякаш бяха от стъкло, сякаш не я гледаше човек, а затаено в скок диво животно. Тъй втренчен пронизващ бе леденият му взор.

– Какво ново от хер Лудвиг? – попита с пресекнат глас младата жена – Здрав ли е?п Заминаха ли корабата? Ще се върнат ли скоро?

Но тя чувствуваше вече, че новината е лоша. О, нямаше съмнение. Той бе уловен в плен от неверните...

Кръстоносците наведоха чела. Извърнаха лице. Един от тях изгледа внимателно скромно облечената жена и попита:

– Коя сте вие?

Елисавета усети как ръцете й застиват в ледена тръпка. Тя ги